

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ~~Ο.Ε.Ε~~ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 73717/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Απριλίου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 7.4.2005

(υπογραφή) S. QUESADA – Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση ~~ΟΕ ΕΑ~~ κατά Ελλάδα,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. QUESADA, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 17 Μαρτίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 73717/01) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε από έναν αλβανό υπήκοο, τον κύριο ~~ΟΕ ΕΑ~~ ο προσφεύγων»), ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Ιουνίου 2001 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων, ο οποίος έτυχε του ευεργετήματος της δικαστικής αρωγής, εκπροσωπείται από την κ. Γ. Γιαννάκου, δικηγόρο του συλλόγου της Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού

Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Β. Πελέκου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονήθηκε ειδικότερα υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, διότι δεν είχε δίκαιη δίκη.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Με απόφαση της 2 Οκτωβρίου 2003, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή.

6. Την 1^η Νοεμβρίου 2004, το Δικαστήριο τροποποίησε την σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του κανονισμού). Η παρούσα προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα, όπως αυτό ανασχηματίστηκε.

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού). Παρατηρήσεις υποβλήθηκαν επίσης από την αλβανική κυβέρνηση, η οποία είχε ασκήσει παρέμβαση (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 β του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

8. Ο προσφεύγων, ο οποίος είναι οικονομικός πρόσφυγας, διέμενε από το 1990 στον Μονόλοφο, στην περιοχή της Θεσσαλονίκης.

9. Στις 9 Ιανουαρίου 1997, ο προσφεύγων συνελήφθη από την αστυνομία, ως ύποπτος διάπραξης από κοινού με αγνώστους δύο ενόπλων ληστειών καθώς και μιας απόπειρας ληστείας τον Ιούλιο και τον Αύγουστο 1996. Μετά την σύλληψή του, ο προσφεύγων, τον οποίο αναγνώρισε ένα από τα θύματα, προφυλακίστηκε δυνάμει του εντάλματος αριθ. 2/97. Η διάρκεια της προφυλάκισης παρατάθηκε δύο

φορές για εξάμηνες περιόδους, στις 16 Ιουνίου και στις 22 Δεκεμβρίου 1997. Το Συμβούλιο Εφετών υπογράμμισε τον κίνδυνο φυγής του προσφεύγοντος, ο οποίος ήταν αλβανικής υπηκοότητας και χωρίς μόνιμη κατοικία στην Ελλάδα. Στις 29 Δεκεμβρίου 1997, το Συμβούλιο Εφετών απέρριψε μία αίτηση αποφυλάκισης που υποβλήθηκε από τον προσφεύγοντα. Ο προσφεύγων αρνείτο ότι διέπραξε τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείτο, διότι την ημερομηνία αυτή υποστήριζε ότι βρισκόταν στην Αλβανία, χώρα προς την οποία είχε απελαθεί μετά την σύλληψή του για παραμονή χωρίς βίζα στην Ελλάδα.

10. Με την απόφασή του της 11 Φεβρουαρίου 1998, το Εφετείο Θεσσαλονίκης, δικάζον στον πρώτο βαθμό, απάλλαξε τον προσφεύγοντα (απόφαση αριθ. 134/1998).

11. Στις 7 Σεπτεμβρίου 2000, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης μία αίτηση αποζημίωσης για το διάστημα των δεκατριών μηνών της προφυλάκισής του. Στις 8 Νοεμβρίου 2000, το Εφετείο απέρριψε την αίτηση. Ειδικότερα, έκρινε ότι «παρά την απαλλαγή του, την στιγμή της προφυλάκισής του προσφεύγοντος, υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις ότι αυτός είχε διαπράξει τις καταγγελλόμενες πράξεις» (απόφαση αριθ. 989/2000).

12. Στις 12 Δεκεμβρίου 2000, ο προσφεύγων κάλεσε τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 989/2000, διότι αυτή δεν ήταν αιτιολογημένη. Στις 14 Δεκεμβρίου 2000, ο εισαγγελέας, εκτιμώντας ότι δεν συνέτρεχε λόγος αναίρεσης, απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος. Έκρινε «ότι δεν υπήρχε λόγος αναίρεσης». Η χειρόγραφη αυτή φράση υπήρχε στην ίδια την αίτηση του προσφεύγοντος.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Το άρθρο 24 του Κώδικα οργάνισμού δικαστηρίων και κατάστασης δικαστικών λειτουργιών ορίζει:

«1. Η εισαγγελία είναι δικαστική αρχή ανεξάρτητη από την δικαστική και την εκτελεστική εξουσία.

2. Ενεργεί ενιαία και χωρίς διάκριση με στόχο την διαφύλαξη της νομιμότητας, την προστασία του πολίτη και τη τήρηση της δημόσιας τάξης.

(...)

3. Κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του και την έκφραση της γνώμης του [ο εισαγγελέας] ενεργεί αδέσμευτα, υπαγόμενος μόνον στον νόμο και στην συνείδησή του.

(...)».

14. Την εποχή των συμβάντων, ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας περιελάμβανε τις ακόλουθες εφαρμοστέες διατάξεις:

Άρθρο 139

«Οι αποφάσεις και τα βουλεύματα, καθώς και οι διατάξεις του ανακριτή και του εισαγγελέα, πρέπει να αιτιολογούνται ειδικά και εμπειριστατωμένα (...)

(...)

Αιτιολογία απαιτείται σε όλες χωρίς εξαίρεση τις αποφάσεις, τα βουλεύματα και τις διατάξεις, ανεξάρτητα του αν αυτό απαιτείται ειδικά από το νόμο ή αν είναι οριστικές ή παρεμπόπτουσες ή αν η έκδοσή τους αφήνεται στην διακριτική, ελεύθερη ή ανέλεγκτη κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε».

Άρθρο 505 § 1

«(...) αναίρεση μπορούν να ζητήσουν α) ο κατηγορούμενος, β) ο αστικώς υπεύθυνος για την καταδικαστική απόφαση που αναγνωρίζει την αστική του ευθύνη (...)»

Άρθρο 533 § 2

«Όσοι κρατήθηκαν προσωρινά και κατόπιν αθωώθηκαν (...) έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν αποζημίωση (...), αν από τη διαδικασία προέκυψε ότι δεν τέλεσαν την αξιόποινη πράξη για την οποία κρατήθηκαν (...)»

Άρθρο 535 § 1

«Το δημόσιο δεν έχει υποχρέωση για αποζημίωση, αν εκείνος που (...) κρατήθηκε προσωρινά έγινε από πρόθεση ή βαριά αμέλεια παραίτιος της (...) προσωρινής κράτησης (...)»

Άρθρο 536

«1. Σχετικά με την υποχρέωση του δημοσίου για αποζημίωση αποφαίνεται το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση για την υπόθεση, με ιδιαίτερη ταυτόχρονη απόφαση, ύστερα από προφορική αίτηση εκείνου που αθωώθηκε. Μπορεί όμως να ενεργήσει έτσι και αυτεπαγγέλτως (...).

2. Η απόφαση για την υποχρέωση αποζημίωσης δεν προσβάλλεται αυτοτελώς με ένδικο μέσο και παύει να ισχύει με την εξαφάνιση της απόφασης για την κύρια ποινική υπόθεση.»

Άρθρο 540 § 1

«Αντικείμενο της αξίωσης για αποζημίωση είναι κάθε ζημία που προκλήθηκε από την ολική ή μερική εκτέλεση της (...) προσωρινής κράτησης στην περιουσιακή κατάσταση εκείνου που άδικα κρατήθηκε προσωρινά (...). Αναγνωρίζεται επιπλέον σ'αυτόν και χρηματική ικανοποίηση (...)»

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗΣ ΕΝΣΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

15. Η Κυβέρνηση προβάλλει εκ νέου την προκαταρκτική ένσταση με την οποία υποστηρίζει ότι η αίτηση του προσφεύγοντος ενώπιον του εισαγγελέως του Αρείου Πάγου δεν συνιστά ένδικο μέσο προς εξάντληση. Αυτή η ένσταση έχει ήδη προβληθεί στις από 24 Οκτωβρίου 2002 έγγραφες παρατηρήσεις της επί του παραδεκτού της προσφυγής.

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη απορρίψει την ένσταση αυτή στην απόφασή του επί του παραδεκτού της προσφυγής της 2 Οκτωβρίου 2003. Δεν κρίνει αναγκαίο να προβεί στην εξέτασή της για δεύτερη φορά.

Πρέπει λοιπόν να απορριφθεί η εν λόγω ένσταση.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Ο προσφεύγων παραπονείται διότι το Εφετείο και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου δεν αιτιολόγησαν επαρκώς τις αποφάσεις τους. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, οι εφαρμοστέες περικοπές του οποίου ορίζουν:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

18. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η εθνική νομοθεσία καθιστά υποχρεωτική την ειδική και ακριβή αιτιολογία όλων των αποφάσεων, βουλευμάτων του δικαστικού συμβουλίου και οι διατάξεις του ανακριτή ή του εισαγγελέως. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι η απόφαση αριθ. 989/2000 του Εφετείου Θεσσαλονίκης δεν αποτελεί ενιαίο σύνολο με την

προηγούμενη απόφασή του αριθ. 138/1998. Πράγματι, η απόφαση αριθ. 989/2000 εκδόθηκε μετά από αίτησή του, αφού η προηγούμενη απόφαση δεν του επιδίκασε αποζημίωση για την προφυλάκισή του. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται εξάλλου ότι, σύμφωνα με το ελληνικό Σύνταγμα, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου θεωρείται δικαστικό όργανο που απολαμβάνει εγγυήσεων και έχει τις υποχρεώσεις των τακτικών δικαστών. Το γεγονός ότι μπορεί να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά των αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων είναι χρήσιμο «στο δίκαιο και στην ηθική», κάτι που είναι σε όφελος του πολίτη.

19. Η εναγόμενη Κυβέρνηση απαντά ότι η απόφαση αριθ. 989/2000 του Εφετείου Θεσσαλονίκης ήταν πλήρως και επαρκώς αιτιολογημένη σε ό,τι αφορά την αποζημίωση του προσφεύγοντος. Η απόφαση αυτή ανέφερε ότι η προφυλάκιση του προσφεύγοντος ήταν δικαιολογημένη εξαιτίας των σοβαρών ενδείξεων της ενοχής του. Επιπλέον, το δικαστήριο αυτό, στην προηγούμενη απόφασή του (αριθ. 134/1998) με την οποία απάλλαξε τον προσφεύγοντα, τις εξέθετε εξέθετε αναλυτικά. Σε ό,τι αφορά την διάταξη του εισαγγελέως, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι αυτός δεν είναι δικαστικό όργανο μέσα στο πλαίσιο της ποινικής δίκης. Η αποστολή του περιορίζεται στην αντιπροσώπευση του δημοσίου και του κοινωνικού συμφέροντος στον τομέα αυτό. Κατά τα άλλα, η αίτηση αναίρεσής του, η οποία μπορούσε να ασκηθεί μετά από αίτηση του προσφεύγοντος, εξαρτάτο αποκλειστικά από την διακριτική ευχέρειά του.

20. Η αλβανική Κυβέρνηση αναφέρεται στο άρθρο 139 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για να καταλήξει ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου όφειλε να αιτιολογήσει επαρκώς την απόφασή του με την οποία απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος. Κατά την άποψη της αλβανικής Κυβέρνησης, η απαλλαγή του προσφεύγοντος από το Εφετείο Θεσσαλονίκης γέννησε κατά των ελληνικών αρχών την υποχρέωση να τον αποζημιώσει για την προφυλάκισή του.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία που αντανάκλα μία αρχή σχετική με την καλή απονομή της δικαιοσύνης, οι δικαστικές αποφάσεις πρέπει να εκθέτουν με επάρκεια τους λόγους πάνω στους οποίους στηρίζονται. Η έκταση της υποχρέωσης αυτής μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την φύση της απόφασης και πρέπει να αναλύεται υπό το φως των συνθηκών της κάθε υπόθεσης (*Ruiz Torrija κατά Ισπανίας*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A no, 303-A, σελ. 12, § 29).

22. Βεβαίως είναι αλήθεια ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η αίτιαση του προσφεύγοντος δεν έλκεται μόνον από την έλλειψη αιτιολογίας μιας δικαστικής απόφασης, αλλά και της απόφασης του Εισαγγελέως, ο οποίος, κατά τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης, δεν συνιστά δικαστικό όργανο και δεν δεσμεύεται επομένως από τις ίδιες υποχρεώσεις με εκείνες που έχουν οι δικαστές. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν είναι αρμόδιο να προσδιορίσει την ακριβή φύση των καθηκόντων που ασκούνται από την εισαγγελία στην Ελλάδα. Περιορίζεται εν τούτοις στο να παρατηρήσει ότι ο εισαγγελέας εκπροσωπεί κατά κύριο λόγο τα συμφέροντα της κοινωνίας στην ποινική δίκη (*Καμπάνης κατά Ελλάδας*, απόφαση της 13 Ιουλίου 1995, série A no. 318-B, σελ. 48, § 56). Επιπλέον, από το άρθρο 24 του Κώδικα οργανισμού δικαστηρίων και κατάστασης δικαστικών λειτουργιών (βλέπε πιο πάνω, *Εφαρμοστέο Εσωτερικό Δίκαιο*) προκύπτει σαφώς ότι ο εισαγγελέας απολαμβάνει εγγυήσεων ανεξαρτησίας τόσο έναντι της εκτελεστικής εξουσίας όσο και έναντι των διαδίκων. Εξάλλου, σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, η απάντηση στην αίτηση του προσφεύγοντος δεν εξαρτάτο από την διακριτική ευχέρεια του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου. Αντιθέτως, σύμφωνα με το άρθρο 139 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλέπε πιο πάνω, *Εφαρμοστέο Εσωτερικό Δίκαιο*), όφειλε να απαντήσει αιτιολογημένα.

23. Τέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το Εφετείο απέρριψε την αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος για τον μοναδικό λόγο ότι, την στιγμή της προφυλάκισής του, υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του. Στη συνέχεια, ο εισαγγελέας, απορρίπτοντας την αίτηση του προσφεύγοντος για την άσκηση αίτησης αναίρεσης, δεν αιτιολόγησε την απόφασή του και διατύπωσε την άρνησή του με τρεις χειρόγραφες λέξεις πάνω στην ίδια την αίτηση. Όμως, η απλή επανάληψη από το Εφετείο των διατάξεων του άρθρου 533 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας συνιστούσε έλλειψη ακρίβειας, σε ό,τι αφορούσε ειδικότερα την έννοια των «σοβαρών ενδείξεων», έννοια που επέβαλλε την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Επιπλέον, η απουσία οποιασδήποτε αιτιολογίας ως προς τους λόγους της απόρριψης της αίτησης του προσφεύγοντος από τον εισαγγελέα ήταν ικανή να χαρακτηρίσει την απόφαση αυτή ως αυθαίρετη, λαμβανομένου υπόψη ειδικότερα του αποφασιστικού χαρακτήρα της σχετικά με το δικαίωμα του προσφεύγοντος να ασκήσει αίτηση αναίρεσης.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει στο σημείο αυτό ότι έχει ήδη επιβάλει κυρώσεις κατά της πρακτικής των ελληνικών δικαστηρίων της ουσίας να απορρίπτουν τις αγωγές αποζημίωσης χωρίς επαρκή αιτιολογία (βλέπε, *Γεωργιάδης κατά Ελλάδας*, απόφαση της 29 Μαΐου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-III, σελ. 960, §§ 42-43, και, τελευταία, *Σακκόπουλος κατά Ελλάδας*, νο. 61828/00, §§ 50-51, 15 Ιανουαρίου 2004).

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον

επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

26. Ο προσφεύγων ζητεί ένα ποσό 26.046 ευρώ για την υλική ζημία που υπέστη εξαιτίας της παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Ειδικότερα, σημειώνει ότι, κατά την διάρκεια της κράτησής του, δεν μπορούσε να ασκήσει το επάγγελμά του και να κερδίσει το ελάχιστο εισόδημα, γεγονός που επέσυρε μία απώλεια εισοδημάτων ίση προς 6.046 ευρώ. Το υπόλοιπο του ποσού αντιστοιχεί στην ηθική βλάβη την οποία υπέστη.

27. Η εναγόμενη Κυβέρνηση εκτιμά ότι η απώλεια εισοδημάτων την οποία επικαλείται ο προσφεύγων είναι αβάσιμη. Προκειμένου περί της ηθικής βλάβης, η Κυβέρνηση επιχειρηματολογεί ότι το ζήτημα της αποζημίωσης του προσφεύγοντος για την προφυλάκισή του είχε ήδη κριθεί από το Εφετείο Θεσσαλονίκης. Επιπλέον, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε την αίτηση αποζημίωσής του αμέσως μετά την απαλλαγή του αποδεικνύει ότι αυτός δεν θεωρούσε τον εαυτό του πραγματικά ζημιωμένο από την προφυλάκισή του. Κατά συνέπεια, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για οποιαδήποτε ζημία υπέστη ο προσφεύγων.

28. Η αλβανική Κυβέρνηση δεν εκφράζει άποψη επί του ζητήματος αυτού.

29. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η μοναδική βάση που μπορεί να ληφθεί υπόψη για την χορήγηση μιας δίκαιης ικανοποίησης υπάρχει εν προκειμένω στο γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να απολαύσει ενώπιον του Εφετείου και του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου των εγγυήσεων του άρθρου 6 της Σύμβασης. Ειδικότερα, το Δικαστήριο

κατέληξε εν προκειμένω σε μία παραβίαση της διάταξης αυτής, εξαιτίας της ανεπάρκειας των απορρίψεων, αφενός, της αίτησης του προσφεύγοντος από το Εφετείο Θεσσαλονίκης και της αίτησής του ενώπιον του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου να ασκήσει αίτηση αναίρεσης, αφετέρου. Δεν θα μπορούσε βεβαίως να εικάσει την έκβαση της δίκης στην αντίθετη περίπτωση, αλλά δεν θεωρεί παράλογο να κρίνει ότι ο ενδιαφερόμενος υπέστη μία απώλεια πραγματικών πιθανοτήτων (*mutatis mutandis, Pelissier et Sassi κατά Γαλλίας*, απόφαση της 25 Μαρτίου 1999, *Recueil* 1999-II, σελ. 302, § 80). Σε αυτό προστίθεται μία ηθική βλάβη την οποία δεν επαρκεί να αποκαταστήσει η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης που υπάρχει στην παρούσα απόφαση (*Σακκόπουλος κατά Ελλάδας*, no. 61828/00, § 56, 15 Ιανουαρίου 2004). Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 10.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος για το ποσό αυτό.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 9.300 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό που το Δικαστήριο θα επιδικάσει στον προσφεύγοντα δεν θα πρέπει να υπερβεί εκείνο που επιδικάζει σε παρόμοιες περιπτώσεις.

32. Η αλβανική Κυβέρνηση δεν εκφέρει γνώμη πάνω στο ζήτημα αυτό.

33. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης*

κατά Ελλάδα (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

34. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων για τις ανάγκες της εκπροσώπησής του προσφεύγοντος ενώπιον του Δικαστηρίου, αυτό παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα αναγκαία παραστατικά. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεών της. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά του (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Τερζής κατά Ελλάδα*, αριθ. 64417/01, § 36, 29 Ιανουαρίου 2004).

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Απορρίπτει* την προκαταρκτική ένσταση της Κυβέρνησης.
2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται ότι*
 - α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Απριλίου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 3 Μαΐου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος

